

200.

Какво е бедният човек? – Загадка!
Той нявга може би е имал име
Преди животът с мъртвата си хватка
Да го лиши от дом и от любима.

Самотен сред самотните бедняци,
Беднякът носи общата тревога
Ведно със отличителните знаци,
С които е ощастливен от Бога.

А той самият пък ощастливява
Сега, преди и в бъдните години
Богатите във нашата държава

Със правото пред Бога милосърд
Да молят Той от небесата сини
Да сподоби бедняка с лека смърт.

201.

Присъдата, предписваща убийството,
Приспива непробудно съвестта ни
И ние, първенците на съдийството,
Оставяме Лъжата да ни храни.

Обвити в непрозрачността на правото,
Решаваме тържествено задачите,
За нас – наградите, честта и славата,
А екзекуциите – за палачите!

И също като колекционерите
Броим изпратените във затвора,
С което вие може да измерите

Проявите на страшната ни сила,
Заплашила безкрайно много хора
И още повече опропастила.

202.

Решението да напуснеш дните си
Превръща в отговор въпросите,
Дали евангелските святи свитъци
Ще спрат гнева на голите и босите.

Самоубийците са като мълния,
Чрез тях Смъртта се вмква във живота ни,
А Дяволът с отровата си пълни я
Сред адски дим и дяволско кикотене.

Те неуморно търсят придружители
По пътя си към вечните селения,
Защото винаги са предпочитали

Да мрат със многочислена компания,
И няма да се спрат пред престъпления
В стремежа си към гибел и страдания.

203.

И най-големитете народни маси
Попадат често в плен на глупостта си-
Те обявяват всекиго за враг,
Освен ако той също е глупак.

Такива врагове горят на кладни,
Разстрелват ги зад телени огради,
Избесват ги със съд или без съд,
За да опази глупостта светът.

А бъдещето им дарява слава,
Чрез паметници ги възвеличава,
Като оплаква с равномерен плач
И жертвите, и техния палач.

Но след плача за живо и умряло
Нещата се повтарят отначало.

204.

Набожността на праведните граждани
Помага да се противим на злото,
То стопля ни с надежда за прераждане
Във свят, във който по друг е Живота.

На злото противостоим със вярата,
Че божеството зрее във човека,
Облегнати задълго на прастарата
Лъжа за вечността ни след ковчега.

От там ли идва трайната апатия
Към бедствията ни общонародни? -
Бездействие е нашето занятие

Във полза на водачите негодни,
Измамни като девствено зачатие
И като него може би безплодни.

205.

Слова, които предизвикват страх,
Че съществуват скоро аз разбрах,
Например на гладуващите баби
Сега се казва “социално слаби”.

Кретените, прииждащи в света,
С безброя си напират към властта,
И скромно се преструват неизменно
За племе “умствено непълноценно”.

Смъртта е зъл дух за добрия вожд,
Тя често стряска неговата мощ
И затова с тревога във сърцето
Той изкопава гробове, където

Погребва всички, дето е изтребил,
Не във ковчег, а в “погребална мебел”.

206.

Отело удушава Дездемона,
Макар че е жена като икона
И хората в света на шир и дълж
За нея сълзи ронят като дъжд.

Във тази умно подредена случка
Е лесно правдата да се налучка,
Но във живота ликът ѝ е друг
На всички драматургии напук.

В живата театралните герои
Нечакано менят чертите свои
И за беда добрите някой път
На злото се поддават щат – не щат.

А Дездемона в град или на село
Редовно трепе по един Отело.

207.

Слепотата на един народ
Представлява онзи капитал,
Който за най-дълъг период
Сила на владетеля е дал.

Гордият владетел всеки ден
Богатее с тази благодат,
От Всевишния ощастливен
Да е повелител всепризнат.

Но понякога в нечакан миг
Бог отвръща благия си взор
От помазаника си велик

И от властническите му роли –
След престола праща го в затвор
И го кара милост там да моли.

208.

Когато чуя думата статистика,
Аз неизменно сещам се за мистика,
Която ми се иска да разкрия
Без помощта на черната магия.

Започвам с “потребителската кошница”,
Защото тя е важната помощница
На днеска управляващата клика
В стремежа ѝ възторг да предизвика.

Поредното голямо оскъпяване
Тя обявява за поевтиняване
Със помощта на формули, на сметки,
На квоти, планове и петилетки.

А на народа му навяват скука
Завоите на точната наука.

209.

На хубавата ни земя във царството -
Свободно и дори демократично,
Нечакано роди се вестникарството,
Периодично и патриотично.

Във вестниците вие ще намерите
Какви събития светът ни носи
И колко са усърдни репортерите
Със своите възвишени въпроси.

Погребват ни в капана на Минутата
Без минало, без бъдеще, без Време,
Със обещания препълват интервютата,
За да прославят ситите кореми.

И вече гордо извисяват глас,
Че са Великата Четвърта Власт.

210.

Възможно ли е някой да се справи
Със кървавата мощ на фанатиците? -
Те надминават всякакви представи
За зверовете, хората и птиците.

Жестокостта им ни е непонятна,
Смъртта за тях е като всекидневие –
Съдбовна, клетвена и безвъзвратна,
Еднакво зла за “десния” и “левия”.

Заблудите са стръв за тази сила
Във нейната неръкотворна въдица,
Която здраво ни е закачила

И всяка жертва днес невинно страда
Сред гибелни заплахи и оскъдица,
Но няма знак за никаква пощада.

211.

Сини и червени ветрове
Не сломиха нашия характер,
НАТО свой приятел ни зове,
Ние сме стабилизиращ фактор!

Подкупът е цар и парламент,
Също средство, за да оживееш,
А понявга и абонамент:
Не платиш ли – сълзи ще пролееш.

Благите слова като река
Мъчат се да пресекат порока,
Но парите, чудно, как така
Движат се в обратната посока?

Обяснението не е просто,
То ще мъчи учените доста.

212.

През слънчевите дни на Ренесанса
Са се родили рожбите на Гения,
Творбите на които днеска блян са
За най-различни творчески течения.

Творците търсят, търсят неуморно
Безсмъртие във нашето съвремие
И вдъхновението чудотворно
Под сянката на тъжни академии.

Обаче резултатите къде са?
На Двайсти век във шумните хвалебствия?
Уви! Там - в миналото, е Прогреса,
А Настоящето ни тъне в бедствия.

И всеки знае, че това така е,
Но никой не желае да признае.

213.

Заекването може би е грешка,
Посята нейде в мозъчните гънки,
Която във съдбата ни човешка
Понявга причинява дребни спънки.

Но ако цяло Радио пелтечи
Системно, напористо, денонощно,
Заливайки ни с нескопосни речи,
Това е произшествие тревожно.

Пелтекът към пелтеците откликва,
Пелтеченето плъзва из ефира
И бедното ни общество привиква

Да слуша гъгнещия им брътвеж,
Но благородна смелост не намира
Навеки да прогони тази гмеж.

214.

Идеалистите и реалистите?
Намират ли се на различни полюси? –
Отнасят се като антагонисти те,
Но всъщност следствие на обща Воля са.

Навреме младите са обработени
И срещу волни мисли ваксинирани,
Идеалистите във обществото ни
Са предопределени за измиране.

А реализъм значи оцеляване,
Примесено понякога с преживяне –
Лекарство, водещо до съживяване,

Макар нередко и със угризения,
Които със усмивки са прикривани
И с отказа от право на съмнение.

215.

Преквалифицират се пернатите,
Учат се за важни дипломати те,
А петелът скок – подскок
Вече е политолог.

Службите заемат ги животните,
Затова са много безработните,
Всеки социално слаб
Иска хляб. Но няма хляб.

Само веселото кукуригане
Рекламира родното издигане
Към сияйни висоти
И предизборни мечти.

А сега единствено остава ни
Неминуемото приземяване.

216.

Сред нашата съвременност тъгуваща,
Сред този свят на потрес безначален
И божества, хронично недочуващи,
Най-неприлично е да си нормален.

Нормалните за всичко отговорни са
Пред Сатаната и пред Свети Петър,
А пред Съдбата – вечната злосторница,
Днес ненормалните минават метър.

В общочовешката обширна лудница
Нормалните са рядко изключение,
За всекиго проявите им чудни са

Сред безнадеждното ни общество,
Където разумът е тежко провинение...
Добре поне, че те са малцинство.

217.

Душата е прозрачна, като призрак,
Тя е насила вмъкната в сърцето,
За да придава всекидневен израз
На нашата боязън от Небето.

А всъщност тя е волна и бездомна,
Без плът и всякаква анатомичност,
Но и невидима тя пак напомня
Неповторимостта на всяка личност.

Дали е собственик или под наем,
Дали е лека или безтегловна,
Това едва ли нявга ще узнаем,

Но ето вече хиляди години
Тя пази в нас присъдата условна
За Оня грях сред Райската градина.

218.

Спокойствието е като Смъртта,
А въпреки това човек го търси,
За да се скрие с него от света
На спомена върху крилата бързи.

В спокойствие и пълна тишина,
Мнозина виждат смисъл на живота-
Молитвено подвити колена
И вричане във вярност без охота...

Възможно ли е аз да съм щастлив,
Щом всичко покрай мен е занемяло
Така, че не разбирам кой е жив

И кой от страх се прави на умрял
Сред обществото ни навек заспало
В прегръдка на безропотна печал?!

219.

С бюлетинки поиграхме
И правителство избрахме,
То пък ни се отплати
С обещания-мечти:

Ще ни пази от градушки,
От пожари и вихрушки,
Жилища ще изгради,
Старците ще подмлади,

Ще дари със ум глупака,
Със бадеми – козунака,
Пуяците – със яйца,
А бездетните – с деца.

Без да гледаме назад
Ще вървим към Оня свят.

220.

Езикът на Неправдата е свойски,
Под покрива ѝ топлинка ти дават,
Неправдата не пита нивга кой си,
А ти предлага да стоиш на завет :

“Аз ще те пазя от опасни мисли,
От мамещия рай на красотата,
На съвестта от пристъпите кисели,
А от греха ти ще направя злато.

Защо ти трябва през глава да бягаш
На Истината по следата стръмна? –
Тя светла е като за клопка сякаш.
При мен е тъмно, но приятно тъмно”.

Мечтите ти лавината зарина ги
И, мъртви, те безвредни са завинаги.

221.

Забелязвате ли всички
Как във родния простор
Политически мухички
Хвъркат сред купчинки тор?

Торът ги опиянява
С плодородния си вид
И сплотява ги във здрава
Партия като гранит.

Рой в рояците се влива,
Радват се и се множат
В обстановката щастлива

На задевки и прищевки
Без дори да подозрат,
Че са всъщност едnodневки.

222.

Защо Страхът във този свят расте,
Щом хората са честни и добри,
Щом помежду си се обичат те,
Понякога дори и без пари?

Беда е този факт необясним –
Море от страх в море от доброта,
Което сме призвани да търпим
Под зорката опека на Властта.

Така страхът ни се превръща в щит,
С чиято помощ лесно се мълчи,
А битият наистина е бит,

Но все пак е поне отчасти жив
И със годините, кажи-речи,
Възможно е да мине за щастлив.

223.

Лечебната мъгла на древността
Е като позлатяващо покритие –
Тя повишава трайно стойността
На станалите някога събития.

Жестоката и безогледна сеч
Във най-крвопролитните сражения
Прославя побеждаващия меч
На властници, достойни за презрение.

Героите на Троя са касапите,
Възпети от незрящия поет,
А потърпевшите попадат в лапите

На всезапомнящия историк,
За да ги хвърли без да чакат ред
Във гроба на незнайния войник.

224.

Почитай, но недей обожествява,
Когото и да е на този свят! –
Кумирите потъват във забрава,
Ако приживе се обожествят.

Боричкат се проекто-божествата
За почести, за власт и за престол,
За правото персоната им свята
Да бъде увенчана с ореол.

Умрат ли, бързо всичко се променя;
“Кой беше той?”, “Той беше ли живял?”,
“Едва ли...” И на звездната арена

е вече друг избраникът любим –
Той новите възторзи е събрал.
А старите изчезват яко дим.

225.

С какво се мери злобата човешка?-
Със метър, със секунда или грам?
Кога към статистическата грешка
Ще се прибави и прашинка срам?

Уви, за Нея няма точна мярка,
Но Тя расте без мярка и предел
И иска да ми стане господарка,
Защото аз съм крайната ѝ цел.

На служба е наела много хора,
Сдружила ги е трайно против мен,
Те ден и нощ работят без умора,

Очаквайки голямата награда
За своя труд, от Нея вдъхновен,
Която по заслуга им се пада.

226.

Бъдещето е заспало Минало
Някъде в подмолите на Времето,
Откъдето нявга е проклинало
На човечеството грешно семето.

Няма го обаче при горилите,
Те не страдат в ада на годините,
Не съжителстват с автомобилите
И не търсят Бога из пустините.

Не мечтаят, нямат и претенции
Към вида и нормите на модата,
Не участват в умни конференции,

Не изгарят в танца на страстта
И са просветени от природата,
Да не знаят нищо за Смъртта.

227.

Броди из градеца наш
Виден новобогаташ,
Има вид на победител,
Пази го телохранител.

Зад красивия костюм
Скрил е липсата на ум;
Той е горделив, наперен,
Важен и самоуверен.

Неговият милион
Е по-силен от закон,
Въпреки че знае всеки
Кървавите му пътеки.

Пред парите днес мълчат
Правда, Съдия и Съд.

228.

Напразно търсим умно обяснение –
Красотата е необяснима
И едва ли на земята има
За нея друго приемливо мнение.

Защо ни принуждава да потръпваме
Винаги при срещите ни с нея,
С дявола и с бога да се слеем
И пак към нея с трепет да пристъпваме?

Въпросите посреща със мълчание,
Никога на тях не отговаря,
Не търси от всесилните признание

В спорове с критиците не влиза,
Но непристъпните врати отваря
Със усмивката на Мона Лиза.

229.

Ако щастието е глагол,
Искам да е във сегашно време,
С него, даже да съм бос и гол,
Ще реша семейните проблеми.

То ще е в единствено число,
Първото лице за мен ще пазя
И за цялото ми потекло
В преходната за страната фаза.

Ще прескачам аз от пост на пост
Върху плодната партийна почва,
Щастието ще ми бъде гост
И за мен то банки ще източва.

А със него в речника Човекът
Ще прибави думичката “рекет”.

230.

Виждам как безчислени тълпи,
Заслепени от себепрезрение,
Търсят някой в тях да укрепи
Вярата им в чуждите решения.

Чезне сред тълпата личността,
Всмукана в редиците на масите,
В бездната на безименността
Под светците и иконостасите.

Скъпо струват всички предсказания
За спокоен и безплатен рай,
Разкрасявани чрез обещания,

Щедро пръскани със пълни шепи
В съпровод на гръмогласен лай,
И заплащани от зрящи слепи.

231.

Над гробището се таи мълчание,
Пронизвано от вопли и от плач,
От сърцераздирателни ридания
Пред всемогъщия Гробокопач.

А той, застанал в поза на величество,
Приема също като на парад
Тук хора с белези на мъченичество,
Дошли да погребат я син, я брат.

След като дълго са били разкарвани
Из криволици, бурени и кал,
Тях ги обират и човеци-гарвани
Без бог, без страх, без срам, без грях, без жал.

Защото божата благословия
И в гроба е предмет на търговия.

232.

Не е ли този свят като змия,
Която разсъблича своята кожа?-
Чрез огън сменя плодните поля,
А поколенията си – чрез ножа.

До днес десетки хиляди войни
Успешно са го обезобразили,
Убитите са цели планини,
Но него още те не са убили.

И ето че във атомния век
Земята с ядрен взрив е заредена,
Човекът се превръща в свърхчовек

И разполага със огромна мощ
Да запокити цялата вселена
В просторите на безпросветна нощ.

233.

Чрез разпореждания многочислени
Властта си запланува “ново мислене”,
Като че мисленето ѝ е дреха,
Чиято смяна води към успеха.

Подобни необосновани мнения
Науката посреща с подозрение,
Защото векове напразно чака
Дано да се сдобие с ум Глупака.

Но той не демонстрира поумняване,
Нито при лягане, нито при ставане,
Нито дори, когато се издигне
И до високи постове достигне.

Докопал се без срам до трона чак,
Глупакът си остава пак глупак.

234.

В прогонване на древните лъжи
Науката е сила всепризната,
Но лошо е, че тя унищожи
Доверието ни във чудесата.

А чудото е цял незаменим –
Във мигове на непосилна мъка
То подпомага ни да се спасим
От действителността хилядоръка.

Отхвърляме си тежестта встрани,
Душата в безтегловността полита
Към неизбродените висини,
За да изпита радост до насита.

Накратко, чудото е нещо сладко,
Но, за беда, ни навестява рядко.

235.

Понявга дните се уеднаквяват,
Познават се единствено по датите,
А после хората ги разкрасяват
Чрез клюки за живота на богатите.

“Петров закупил е клозет от злато
и водоскоци си поставя в стаите.”
“За да участва във банкет на НАТО,
Бай Ганьо заминава за Хаваите.”

Подобен е видът на ястията,
Поднасяни на българската публика
От пишешите вестникарски братя

На глупостта ѝ към хранопровода
За слава на цъфтящата Република
И благоденствието на народа.

236.

Несправедливостта обича ужаса
На дългите душевни затъмнения
И с тяхна помощ неуморно служи си,
За да държи света във подчинение.

Обича своето многообразие
И порива към честото прераждане
В Европа, във Америка и в Азия
Сред всички бързо преуспели граждани.

Парите търсят нейните обятия,
Където почват бързо размножаване
Под сянката на златното разпятие,

А после Тя – със бой, или без бой,
Или и с *двата вида* убеждаване,
Укрепва съществуващия строй.

237.

Ако огледаш датите внимателно,
Ти вероятно лесно ще съзреш
Как равномерно, чинно и старателно
Измамвана е нашата младеж.

Героите й вече са невидими,
Избити при Страцин и Булаир,-
Това когато си припомня, иде ми
Да богохулствам и крещя безспир:

“Защо изпадна толкова страната ни,
Че вместо да откърмя днес мъже,
Тя станала е жертва на изпратени
Престъпници от кол и от въже?!”

На всички всичко е дошло до гуша,
Но Бог не иска воплите да слуша.

238.

Коя управа не е скапана
И кой държавник не е шут,
Щом част е показното лапане
От политическия труд?

То ни въвлича в надпреварата
Със целия си царски щат,
Но за народа пази вярата
В здравеукрепващия глад.

На първо място сме класирани
По силата на стар закон:
Беднякът има бучка сирене
Веднъж на всеки нов сезон.

Така във родната държава
Гладуването процъфтява.

239.

В годините на масова психоза
Тук всичко се продава и купува,
Навред се шири безвъзвратна проза,
А мъдростта и пукнат грош не струва.

Загърбен е заветът на предците
Във името на мамещото утре,
Защото занемяват мъдреците
При досег със послушните компютри.

Природата е жертва на машини,
По-зли дори от зверовете хищни,
Които ще превърнат в пустиня

Градините на бъдещото детство,
Когато на потомците излишни
Оставим чезнещия свят в наследство.

240.

Питал съм се неведнъж напразно
Как човек навлиза във властта,
Но накрая правило желязно
Аз открих единствен на света.

Трябва да повтаряш изначално
И със поглед ведър и лъчист:
“Всичко в края роден е нормално!
Лично аз съм вечен оптимист!”

Обещай от своя оптимизъм
Да дадеш на всеки беден брат,
“От средите ваши произлизам”,
вметвай често в реч или доклад!

Оптимизмът до това се свежда –
Избирателят да мре с надежда.

241.

Красиво чувство ражда се у мен,
Щом чуя “С ум от Бог е надарен”,
Но ме обхваща безразделна скръб
При среща със човек, природно тъп.

Тъпаците тъй бързо се множат,
Че трудно вече ги търпи светът,
Измежду тях избират президент
И “членове” в достоен парламент.

За продан те излагат своя дар
На външния и местния пазар,
Дори и в Министерския съвет
Тъпакът е с голям авторитет.

Там той мълви със развълнуван глас:
“В екип обичам да работя аз.”

242.

Лицемерието слави скромните
Вече повсеместно напоследък,
Лее топли сълзи за бездомните,
Обещава всякакъв напредък,

Завладява всички важни лостове
С постоянство, труд и дума блага,
И заема ръководни постове
Чрез обвита в кадифе тояга.

Кой ли го е еня за талантите,
Щом не са прилежно лицемерни?
Нека мият пода в ресторантите -
Тях ги чака бъдеще мизерно.

Лицемерието ще ги чества,
А при нужда и ще ги замества.

243.

Отдавно стене нашето търпение
Пред раздавачите на заключения,
Които ни натрапват свое мнение
със преподобни радио-внушения.

По темите за грипа и Албания,
За неутроните и фараоните,
Или за политически деяния,
Те със охота търсят микрофоните.

И чуваме сред радиогълчавата
Какви необозрими са запасите
От глупост във ефира на държавата,

Подмушени във вид на информация
И право за изказване на масите
В условия на пряка демокрация.

244.

Народът ни е доста често в криза,
Като че сме незаконородени,
И от това, разправят, произлиза
Тревожната ни нужда от промени.

Къде ли не са пръснати гробове
На славното ни многобройно племе? –
А бъдещето ни копае нови
И предвещава непосилно време.

Два континента вече са трептяли
Под знамената с конските опашки,
Хазари, угри, кумани, вандали,

Пребити изоставиха Балкана,
Но българите в битките юнашки
Опазиха родината на Хана.

245.

По небивало странна ирония
Чух в далечна презморска колония
Един френски нахален простака
Да се перчи с Юго и Балзак.

Той не знае какво са направили,
Дали ангели са или дяволи,
Сътворили ли са апарат,
Автомат, или плат непознат.

Но той въпреки туй се гордее
И желае светът да немее,
Прогласявайки се за герой,
А безличие всъщност е той.

Как ли още се би възгордял,
Ако знаеше кой е Нервал?!

246.

Навред около нас народната култура
Маскирана е днес като номенклатура,
До всеки пост желан и творчески дебют
Се стига не с талант, а с блюдолизен труд.

Художник и поет, писател и строител,
Разчитат на успех чрез Партия-учител,
Без нея те са гмеж със безпросветен вид,
Портийният билет за тях е като щит.

Награди ден през ден изсипват щедри каси,
Младежи зарад тях погубват младостта си,
Докато разберат в партийния си храм,
Че шумният успех е всъщност тежък срам,

Обаче този срам и миналото мръсно
Сега да заличат е вече много късно.

247.

Кога ще спрем пред портите затворени
Да свеждаме смирено раменете
И да търпим как родните ни корени
Изтръгват се от чужденци пресвети?

Безоблачните блудства на мечтите ни
Кога ще спрат да пълнят с ад душата,
Където разумът ни запокитен е
Безумията свои да пресмята?

Кога ще стихнат болките изстрадани
Във името на щастие безбрежно?
Кога ще свърши вихреното падане,
Наречено Единствена надежда?

И все пак във очакване на края
Човекът бърза да се намечтае.

248.

Изгубено е всяко равновесие
В обикновения човешки бит,
Хармонията алчността отнесе я
И алчността въздигнахме във мит.

Въведохме насила във природата
Понятието за Добро и Зло,
Но от това познание изгодата
Е нещо чакано и не дошло.

В безвремието дълго на годините
Светът се е развивал без морал.
На Ева и Адам дали роднините
Ще заживеят както Бог е дал?

Но Бог не си е давал много зор,
За да поддържа Качествен надзор.

249.

Защо ли хората с духовна сила
Търпят тъй често жизнени крушения?
Защо съдбата ги е наградила
Единствено с тревоги и съмнения?

А сиви некадърници на воля
В Историята родна са препускали,
Били са, а и днес са, на престола,
Поддържани със меч и слепи мускули.

Напразно тук се произвежда Разум –
Не е необходим той на страната ни,
Духовността ни е в болезнен спазъм

Във разрез е с естествените норми
И язва за устоите разклатени
На неосъществените реформи.